

δὲν ἔπρεπε παντάπασιν καὶ ὕψιλόν καθήκον
 νὰ σῆρῃ τὴν πορφύραν τοῦ ἱεροῦ Συγγροῦ τὸν οἶκον,
 διότι τότε, κύριοι, καθὼς καθεὶς θὰ κρίνῃ,
 τοῦ Ἰπουργοῦ τοῦ ἡ τιμῆ καθέλου δὲν βαρύνει,
 καὶ μὲ τὸν Χιώτην γίνεται ὁ Καραπάνος ἕνα
 κ' ἡ παρουσία τῆς Αὐλῆς πηγαίνει ἴστα χαμένα.
 Διὸ δὲν πρέπει παντελῶς εἰς τοῦ Συγγροῦ νὰ πᾶτε,
 ἂν τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἔθνους ἀγαπάτε,
 καὶ οὕτω πως οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ Ἰπουργοῦ
 θὰ δώσουν μᾶθημα καλὸν τοῦ πρώτου Γεωργίου

Φ. — Ἐκάματε πολὺ καλὰ κ' ἐκ μέσης σᾶς συγκαίρω...

αὐτὴν τὴν ὕβριν σῆς Αὐλῆς κ' ἐγὼ δὲν ὑποπέρω.

Ἐκάματε πολὺ καλὰ, μεγάλε Μακρῆνε...

ὅπου πηγαίνετε καὶ Σεις κ' ὁ Βασιλεὺς ἀς εἶναι,

ἐκεῖ εὐκόλως εἰμπορεῖ κ' ἐκείνος νὰ χωρέσῃ,

κ' ὄχι αὐτὸς νὰ σᾶς τραβᾷ ἐκεῖ ποῦ τοῦ ἀρέσει.

Ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἄλλοτε σᾶς τάπα...

μὴν τὸν ἀνίεστε ποτὲ νὰ σᾶς πατῆ τὴν κάπα,

μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή, καθὼς καταλαμβάνεις,

ἐσὺ νὰ γίνῃς Βασιλεὺς κ' ἐκείνος Δεληγιάννης.

Ἀπημύθησα πληθυντικῶς ἐμπρὸς σας νὰ παρλάρω

καὶ τώρα μὲ τὸν ἐνικὸν κατήφορο εἰς πᾶρα.

Τοῦ ἔκαμες πολὺ καλὰ, μεγάλε Στρατηλάτα,

κ' ὁ Ἰπουργὸς μὲ τὸν Συγγρὸ δὲν ἔγινε σαλάτα,

κ' ἂν ἴθυμωσε ὁ Βασιλεὺς ἀς πηχὶ καμπόσο ζῦδι,

ἀς πάη στὸ Τατόι του, ἀς πάη σὲ ταξεῖδι,

τὸν συμβουλεύω δὲ κ' ἐγὼ νὰ μὴ μέσῃ εἰρήσῃ...

ὁ Θεοδώρης εἰρεύζεται καὶ τίς οὐ φοβηθήσῃ;

Ἐσκίρτησα ἐκ τῆς χαρᾶς σὺν εἶδα πὼς μαζὶ του

δὲν παρέρηθες στὸν χορὸν τοῦ πρώτου Τραπεζίτου,

κ' ἐκράτητες τὸν ὄρο σου, ὡς τὸ κρατεῖς ζέπιποτε,

γιατὶ νομιῖ, ὁ Βασιλεὺς πὼς δὲν τὸ ἔχει τίποτε

νὰ τρέψῃ μ' ὀλην τὴν Αὐλὴν καὶ εἰς τὰ Πιθαράδικα

κ' ἡ δόξα ἡ Βασιλικὴ νὰ πάη τότε ἀδικα.

Μ' αὐτὸ ὑπερετίμησες τὸν ρέκτην Καραπάνο

καὶ ἴψηλωσε τὸ μῦθὸν τοῦ δῶδ' ἡμέτρα παραπάνω,

διότι δὲν κατώρρωσε κ' ὁ Χιώτης μας ὁ Κροῖσος

νὰ γίνῃ μὲ τὸν Ἰπουργὸν κατὰ τὴν δόξαν Ἰσοσ,

καὶ στὸν χορὸν Τρικουπικὸ ἐπήγαν ψωραλεῖοι

κ' ἡ ἀδελφὴ τοῦ Σώλσβουρου, ἐκεῖν ἡ Γκαλουλέη,

ποῦ, ὡς μανθάνω, ἔφθασεν ἰσχυρῶς ἐκ Λονδίνου

νὰ σώσῃ τὸν Χαρίλαον ἐκ προφανοῦς κινδύνου,

κ' ὀφείλομεν, Πρωθυπουργέ, εἰς ταύτην τὴν πανώλην

νὰ στρέψωμεν αὐτοστιγμῆ τὴν προσοχὴν μας ὀλην

κ' ἐντόνωσ νὰ φωνάζωμεν «μωρὴ Ἑγγλέια τράβα»,

διότι μοῦ μυρίζεται πὼς λάκκο ἔχ' ἡ φάβα.

Μὴ στέκεσαι, Θεόδωρε, οὐδὲ στιγμὴν ἄργος,
 διότι, ὅπως ἔμαθα, ὁ πρῖν Πρωθυπουργός
 ἔως στὸν σιδηρόδρομον τὴν πήγε μὲ τὰμάκι
 καὶ τῆς χαρνετίκετο μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ.

Μὴν ἐπιτρέπῃς, Θεοδώρη, νὰ ἔρχετ' ἐδῶ πέρα
 κάθε Ἑγγλῆς ξεβράκωτὴ ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα,
 καὶ νὰ ταράττῃ τὴν γολὴν τῶν Κορδονάτων ὀλων
 μὲ μηχανοαφῆματα καὶ μ' ἕνα κ' ἄλλον δόλον.

Πολὺ καλὰ τοὺς ἔκαμες ποῦ δὲν ἐπήγες διόλου,
 κ' ἐρεξίλευθ' οὕτω πως κ' ἡ Λαϊδὴ τοῦ διαβόλου,
 κ' ὁ ἀδελφός της Σώλσβουρου, αὐτὸ τὸ κουφαρόνι,
 ποῦ θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ σπάσῃ τὸ Κορδόνι.

Πολὺ καλὰ τοὺς ἔκαμες τοῦ Μεγαλειοτάτου,

ποῦ εἰς τὸν μπάλο τοῦ Συγγροῦ δὲν ἔγινε σκιά του,

καὶ δι' αὐτὸν δὲν ἔδωσες οὐδὲ ψωροδεκάραν,

ἐφ' ᾧ καὶ στέφω τὴν σοφὴν καὶ σεβασμίαν κάραν

μὲ μενεξέδες, κάρδαμα, κ' ὀλίγα παραπούλια,

ποῦ τάκοψα πρῶτ' πρῶτ', πρῖν νὰ προβάλλ' ἡ Πούλια.

Χρόνους πολλούς, Πρωθυπουργέ, νὰ ζήσης καὶ νὰ ζήσω...

σὺ νὰ πηγαίνῃς ἐμπροσθὰ κ' ὁ Βασιλεὺς ὀπίσω,

μὰ τὴν Ἀγγλίαν πρόσχε, ποῦ στάζει δηλητήριον,

γιὰ νὰ μὴν πάη ἀδικα τὸ Κατηγορητήριον,

κ' ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὅπου τὰ δόντια τρίξει,

τυλίξῃ μέσα εἰς αὐτὸ σπανάκι μὲ τὸ ρύζι.

Χρόνους πολλούς, Πρωθυπουργέ, μὲ ὀρεξιν κ' ὕγιαν,

ν' ἀλλάξῃς τῶν Τρικουπικῶν Χριστῶν καὶ Παναγιῶν,

κ' εἶθε ὁ μάλλινος μοξαῖς τοῦ πρώτου Στρατηλάτου,

ποῦ τὸ μωρὸ μου ἔκαμε ἀπάνω τὰ φιλά του,

νὰ ὕψωθ' ὡς σύμβολον καὶ προκοπῆς σημαία,

καὶ ὑπὸ τοῦτο ἡ Ἑλλὰς ὡς Ἀμαζῶν ἀκμαία

νὰ τρώγῃ τῆς Σαρακοστῆς τὰ μῆλια καὶ τὰ χάβαρα,

εἰς ῥάκη μεταβάλλουσα τοῦ ἔθνους τὰλλα λάβαρα.

Δ. — Μὲ καθυποχρεώνετε μὲ διαχύσεις τόσας.

Φ. — Μένω θεράπων ταπεινός τῆς Ἐξοχότητός σας.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,

μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκείνος ὁ Χριστόδουλος, ὁ Παναγιῆς τούτεστι,
 ποῦ μᾶς πληρόνει πάντοτε ἀμέσως καὶ προθύμως,
 ἐφημερίδα ἔβγαλε τρανήν ἴσο Βουκουρέστι,
 κ' ὡς φίλο; ἀνταποκριτῆς μᾶ; γράφει ἐπιστομῶς
 πὼς ἔγινε καλαμαρῆς κ' ὁ τίτλος του ἀλλάξει,
 ὁ δὲ Ἀράκης ὁ γνωστός, ποῦ εἶναι ἴσο Γαλάζι,
 τὸ Βηβλιοπώλειον του ἀνάεθε μὲ ζῆλον,
 κ' εἰς τοῦτον θ' ἀποστέλλεται τὸ ἕνα κ' ἄλλο φύλλον.

*Ο Ῥωμὸς γνωστὸν ὡς κἄνω — κἄς ἴσο ἐπιθῆ μου ἀνέση,
 ἴσοτ' Ἰσάκοιτ' ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ἑσσοδοχεῖο ἔσση, — δῶδ' ἴσο λαὶ τρέτ' ἴσο ἔσση.

μὲ λημιτὸν, μὲ μᾶ μάνθη, — μὲ μῆτ' ἰσοδομῆ,
 καὶ μᾶ χῆρα δίχως ἀθηρᾶ, — ποῦτ' ἄλλοτε μαμῆ.